

[Duborg.]

at der gives Bankerne en meget udstrakt Mulighed for Rediskontering af Veksler til den officielle Diskonto, eller i hvert Fald til kun lidt derover. For at dette kan faa nogen praktisk Betydning, behøves der ingen Ændring i Bankloven, det er ganske overflødig, men kun en lille Ændring i Ministerens Instruks om Bankernes Regnskabsaffattelse. Det er selvfølgelig Banktilsynet, der har udarbejdet den, men Sagen sorterer under Ministeren. Paa de offentliggjorte Balancer skal der anføres en særlig Opgørelse af, hvor stort et Beløb af rediskonterede Veksler der findes i Bankerne, og der hersker i Befolkningen den fuldkommen urigtige Opfattelse, at dette, at Bankerne har rediskonteret Veksler, er Tegn paa manglende Soliditet. Denne Opfattelse er som oftest fuldkommen urigtig, men den eksisterer, og det bevirker, at Bankerne kun nødtvungent gaar til dette Skridt. Jeg ser ikke rettere, end at man uden i nogen Maade at tilsløre, hvad der bør oplyses, kunde foretage den Ændring, at Bankerne i deres Balance kunde lægge de rediskonterede Veksler sammen med Gælden til andre Banker. Vil Bankinspektionen have en maanedlig Opgørelse over, til hvor stort et Beløb der er rediskonteret Veksler, kan den jo meget vel faa en saadan, men i de Offentliggørelser, som finder og skal finde Sted i Landets Blade, burde de rediskonterede Veksler slaas sammen med Gælden til andre Banker. En saadan Foranstaltning vilde i Virkeligheden kunne gøre en Del Nytte.

Jeg skal sluttelig omtale en Sag, som jeg ogsaa mener er af stor Betydning for Landbruget specielt og for Landkommunerne i det hele taget. Det er den gamle Sag om vore Ejendomsskatter, og jeg kan sige til Regeringspartierne, at de faar aldrig Fred herfor. Jeg skal slet ikke komme ind paa, hvor store, hvor alt for store de er, det er jo en kendt Sag, at de er fuldkommen urimelige i Forhold til de nuværende Konjunkturer. Naar jeg fremdrager Spørgsmaalet nu, er det, dels fordi jeg har mødt denne Sag ved Vælgermøderne og dels, hvad jeg tillægger meget større Betydning, hørte en Udtalelse af den højtærede Statsminister i Gaar, hvori han antydede, at man jo dog kunde tænke sig

noget i Retning af, at Ejendomsskatterne kom til at staa i et vist Forhold til Konjunkturerne. Hvis der indenfor Regeringen virkelig er Villie til Imødekommenhed paa dette Omraade, saa ser jeg ikke rettere, end at der meget vel skulde kunne opnaas et Resultat paa dette Grundlag. Jeg lægger ikke Skjul paa, at jeg vilde anse det for en meget god Ordning, maaske paa langt Sigt en særdeles god Ordning, at Ejendomsskatterne paa Landbrugsejendomme blev en Slags Arvefæstefgift, saaledes at der betaltes efter Kapitelstakst med et vist Kvantum Korn pr. 1 000 Kr.'s Grundskyld. Paa den Maade vil Skatterne følge Konjunkturerne, i Tider som nu gaa langt ned og i gode Tider gaa op. Jeg tror, et saadant Grundlag vilde være meget anvendeligt, men jeg vil samtidig sige, at hvis man i saa Tilfælde vil udstrække dette til ogsaa at skulle gælde bymæssige Ejendomme, saa melder jeg mig fra. Thi det vilde være ganske urigtigt, det vilde skabe en urimelig Lettelse for Byejejdningerne i Landkommuner, hvor Grundværdien ofte er meget ubetydelig, selv for meget værdifulde Ejendomme. Jeg tror, man vilde naa til den bedste, fornuftigste og retfærdigste Ordning i vore Landkommuner, hvis Skatterne paa Landbrugsejendomme kom til at staa i et vist Forhold til Konjunkturerne, hvorved de vilde komme til at svare til Skatterne paa andre Ejendomme, og saaledes, at disse igen kom til at svare nogenlunde til de i Bykommunerne gældende Skatter, og vi altsaa fik en forholdsvis fast, ret fast, maaske helst helt fast Promille for Grundskyld og Ejendomsskyld for bymæssige Ejendomme i Landkommunerne. Jeg tror, man paa dette Grundlag vilde kunne naa et Resultat. Men jeg vil jo ikke lægge Skjul paa, at jeg nærer nogen Frygt for, at man fra radikal Side stadig vil lægge dette Spørgsmaal en saa stor agitationsmæssig Værdi, og nærer saa megen Frygt overfor georgeistisk befængte Medlemmer, at det maaske kan blive vanskeligt at opnaa et Resultat.

Jeg vil slutte med at sige, at det vilde jo være urimeligt, ogsaa efter det, jeg her har sagt, at udtale, at vi nærer nogen Tro til et godt Samarbejde med Regeringen i den Forstand, at vi haaber paa gode og store Resultater. Det kan vi ikke efter alt,